

lig blev forfattet her i det høje Ting. I Overensstemmelse dermed forekommer det mig ud fra det Standpunkt, jeg indtager, at være det rigtigste at give Loven en Affattelse, hvorved Rigsdagen faar den størst mulige Indflydelse paa disse Anstalters hele Ledelse, og det forekommer mig, saaledes som Forslaget er affattet i Folketinget, at Rigsdagen har væsentlig større Indflydelse paa disse Anstalters hele Drift, end den vilde faa, saaledes som Lovforslaget paa dette Punkt foreslaas affattet af Udvalgets Flertal. Jeg vil derfor tilraade, at man paa dette Punkt bibeholder den Form, hvori Forslaget er blevet vedtaget af Folketinget og forklarer dette under Nr. 1 til § 2 stillede Ændringsforslag.

Th. Nielsen: Ja, angaaende det ene Punkt, som den ærede sidste Taler berørte, at han indtager det principale Stabe, at Institutionen skulde være en Statsinstitution, har jeg jo fra første Færd af indtaget det modsatte Standpunkt. Angaaende det andet have vi derimod suigtes ad i Fjor, idet jeg hørte til det Mindretal, som han nu ene repræsenterer, nemlig at Revisorerne skulde vælges af Rigsdagen, en af hvert af Tingene. Jeg tilstaar nu, at for mig kommer det egentlig ud paa det samme, idet det vil blive væsentlig den samme Kontrol; Revisionen skal efter det foreslaaede foretages af Statsrevisionen, hvoraf jo hver af Rigsdagens Afdelinger vælger to Medlemmer, og oven i Købet faa de fra Ministeriet en Beretning eller en Kritik, som jo maa være tilrettelagt, og som de saa hderligere kunne gennemgaa tilligemed Bilagene. Det forekommer mig i Realiteten at være det samme og at være ligesaa tilfredsstillende. Jeg har derfor kunnet gaa ind paa dette, og jeg antager ogsaa, at man nu staar ved Enden af denne Sag, som jo for Resten har kostet overmaade meget Arbejde. Det, der er udtrykt i de saa Paragraffer, har været Genstand for meget Arbejde; det angaar jo da ogsaa meget store Interesser baade for de enkelte Hjem og tillige for Kommunerne, som have store økonomiske Interesser i det, og ogsaa for Staten. Det kan vel nu siges, at der medgaaer alt i alt omkring 700,000 Kr. til disse Anstalter, hvoraf Staten udreder omtrent 250,000 Kr. Det er jo altsaa ved at naa op til det samme Beløb som Sindsfygeanstalterne. Det er jo heller ikke saa underligt, naar man ved, at der i Landet er henimod 4,000 aandsfugte, for Resten et overmaade stort Antal, men til Gengæld

tror jeg ogsaa, at Ordningen nu efter de Ændringer, som vi vente skulle blive en Del af Loven, er tilfredsstillende. Det udtales jo ogsaa af de sagkyndige, af de nærmest interesserede, at vore Landsfogeanstalter her i Danmark kunne staa Maal med de bedste, maaste endogsaa de allerbedste. Jeg bemærkede, at det gjaldt store, økonomiske Interesser, og man har jo derfor ogsaa været i Tvivl — en Tvivl, som jo den ærede sidste Taler ogsaa har delt — om det ikke rettest skulde være en Statsanstalt, og den forhenværende ærede Minister (Goos) var jo af den Mening, men er siden gaaet over til Rigsdagens Mening og finder altsaa den nu foreslaaede Ordning tilfredsstillende. Det kan jo ikke være saa underligt, naar man ved, at det angaar saa store økonomiske Interesser, at det Spørgsmaal maa opkomme, om det ikke rettest burde være en Statsinstitution. Jeg tror imidlertid, at den Ordning, her foreslaas, er den bedste. Naar Anstalterne være en Statsinstitution, vilde der jo være Fare for, at de kunde komme til at stagnere mere, end de vilde gøre som selvejende Institution, som vi, der have kæmpet for at faa dem til at blive det, have ment skulde have de private Institutteres gode Side, nemlig Udviklingsdygtighed, og paa den anden Side have vi ment, at Sikkerheden skulde ligge i, at de ere selvejende Institutioner, altsaa ikke rent private, men Institutioner, som tillige støttes og kontrolleres af Staten. Vi have ment, at baade Sikkerhed og Udviklingsdygtighed skulde komme til Stede derigennem. Institutterne have jo med Rette klaget over, at de nu i 3 Aar ikke have kunnet gøre noget videre Fremskridt, medens de ellers næsten hvert Aar have gjort betydelige Fremskridt. Det er jo ikke mere end 30 Aar siden, at disse Indretninger begyndte paa en lille Kvistlejlighed i Kjøbenhavn, ikke mere end 20 Aar siden, at Staten begyndte at understøtte dem, og i den Tid have de udviklet sig til noget meget betydeligt. Jeg vil haabe, at vi nu faa en Ordning, som baade er sikker og udviklingsdygtig. Det er de to Ting, der skulle naas ved denne Institution, som skal eje sig selv og altsaa ikke være privat i almindelig Betydning, saaledes at ikke den enkelte har den største økonomiske Interesse deri. Der bliver jo nu ingen enkelt Mand, med hvem det bliver Tilfældet. Jeg tror da ogsaa, at den Ordning, der her foreslaas med Hensyn til Revisionen, vil være fuldstændig betryggende. Anstalterne ville selv-